

บทที่ 5

สรุปผลและข้อ เสนอแนะ

สรุปและอภิปรายผล

การประเมินความเหมาะสมในการนำเสนอข่าว

ผลการประเมินความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลประเภทต่างๆ แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีการแยกแยะความเหมาะสมตามแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิในการรับรู้การทำงานของรัฐบาล สิทธิส่วนบุคคล และแนวคิดเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะใกล้เคียงกับที่หลายประเทศยอมรับ แต่ในขณะเดียวกัน ปัจจัยอื่นๆ เช่น การประเมินคุณค่าข่าวของข้อมูลเหล่านั้นยังมีผลต่อการประเมินความเหมาะสมด้วย

การประเมินความเหมาะสมของการเปิดเผยข้อมูลต่างๆ เฉพาะที่เกี่ยวกับประชาชนทั่วไป แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าประชาชนทั่วไปควรมีสิทธิส่วนบุคคล หรือสิทธิที่จะดำเนินชีวิตโดยปราศจากการเฝ้ามองพอสมควร นอกจากนี้เรื่องราวเหล่านั้นจะมีคุณค่าทางข่าว หรืออยู่ในข่ายจะเกิดผลร้ายต่อส่วนรวม

ผลการประเมินความเหมาะสมแสดงให้เห็นว่า เรื่องที่มีคนเห็นว่าสมควรเปิดเผยต่อสาธารณชนมากที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับคดีความต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชื่อและสกุลของผู้ที่ศาลตัดสินแล้วว่ามีความผิด และชื่อผู้ต้องหา

ในขณะเดียวกัน การที่มีผู้ตอบประมาณร้อยละ 30 เห็นว่า ชื่อสกุลผู้เคราะห์ร้ายในคดีต่างๆ และพฤติกรรมประหลาดของคนทั่วไปสามารถเปิดเผยต่อสาธารณชนได้นั้นแสดงให้เห็นว่าแนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าข่าวมีอิทธิพลในการประเมินด้วย นอกเหนือไปจาก เกณฑ์ด้านผลกระทบต่อสังคม เช่น นกกรณีย์ของผู้หาความผิด ทั้งนี้เพราะการบอกชื่อผู้เคราะห์ร้าย และพฤติกรรมประหลาดไม่น่าจะส่งผลร้ายต่อส่วนรวมเท่าใดนัก ในขณะเดียวกันการเปิดเผยเรื่องดังกล่าวอาจทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอับอายและ เสียชื่อเสียงได้

เรื่องเกี่ยวกับประวัติชีวิตและพฤติกรรมส่วนตัว เป็นเรื่องที่มีผู้เห็นว่าสมควรปกปิดมากที่สุด นมว่าจะเป็นเรื่องความรัก เรื่องประวัติแม่คดี เรื่องพฤติกรรมประหลาด หรือเรื่องการเงินของคนทั่วไป ในขณะที่ ชื่อที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ของคนทั่วไปนั้น มีผู้เห็นว่าควรปกปิด และควรเปิดเผยเฉพาะต่อผู้ที่เกี่ยวข้องมีจำนวนใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาการประเมินเรื่องราวในด้านต่าง ๆ พอชี้ให้เห็นได้ว่าปัจจัยทางด้านคุณค่า ชาว และผลเสียที่จะเกิดต่อเจ้าของเรื่อง เป็นเกณฑ์สำคัญที่ต่างกลุ่มกันอยู่ เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาว่า เรื่องใดควรเปิดเผยต่อสาธารณชนหรือไม่ นั้นแนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าของชื่อน่าจะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด แม้ว่าปัจจัยทางด้านความเป็นภัยต่อสังคมอาจมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยแต่น่าจะมีอิทธิพลน้อยกว่า จะเห็นได้ว่าเรื่องทุกเรื่องที่มีผู้เห็นว่าควรเปิดเผยตั้งแต่ร้อยละ 28 ขึ้นไปล้วนเป็นเรื่องที่มีคุณค่าชื่อน่าจะ แต่บางเรื่องไม่ได้เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของส่วนรวมแต่อย่างใด ในขณะที่เรื่องรศภษาใช้เงินที่น่ารังเกียจซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อส่วนรวมกับเป็นเรื่องที่น้อยคนเห็นว่าควรเปิดเผย

ในขณะที่เดียวกัน เมื่อผู้ตอบพิจารณาว่าเรื่องใดสมควรปกปิดจะพิจารณาจากความเสียหายที่ผู้เกี่ยวข้องอาจได้รับ เช่นเรื่องประวัติส่วนตัว เรื่องพฤติกรรมประหลาด และเรื่องรศภษาใช้เงินที่น่ารังเกียจต่างก็เป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เกี่ยวข้องเสียหาย สำหรับเรื่องที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์นั้น เป็นเรื่องที่มีคุณค่าชื่อน่าจะ ในขณะที่เดียวกันเป็นเรื่องที่ผู้ตอบบางส่วนอาจมองว่าไม่ใช่เรื่องเสียหาย ในขณะที่ผู้ตอบบางส่วนเห็นว่าอาจทำให้เจ้าของนามได้รับความปลอดภัย หรือสงบสุข จึงเป็นเรื่องที่มีผู้เห็นว่าควรปกปิด และควรเปิดเผยต่อผู้ที่เกี่ยวข้องจำนวนใกล้เคียงกัน ในขณะที่ผู้ที่มีเห็นว่าควรเปิดเผยต่อสาธารณชนมีจำนวนน้อย

เมื่อพิจารณาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายประเภท เช่น ประชาชน เจ้าหน้าที่รัฐ ผู้มีชื่อเสียง และคาราประกอบกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่มีผลกระทบต่อสาธารณชนจะเป็นเรื่องที่สมควรเปิดเผยมากที่สุด

เรื่องที่มีผู้เห็นว่าสมควรเปิดเผยมากที่สุดได้แก่เรื่องการเงิน รองลงมาคือเรื่องสุขภาพ พฤติกรรมประหลาด และประวัติชีวิต ในขณะที่เรื่องความรักนับปกติเป็นเรื่องสมควรเปิดเผยน้อยที่สุด

ถ้าพิจารณาจากตารางจำนวนเฉลี่ยของผู้ประเมินความเหมาะสมในแต่ละระดับจะ

เห็นว่า คนส่วนใหญ่เห็นว่าเรื่องทุกเรื่องควรเปิดเผยเฉพาะต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่เรื่องที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือเรื่องการเงิน ซึ่งถ้าเป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่รัฐแล้วจะเป็นข้อที่มีประโยชน์โดยตรงสำหรับประชาชนในการมีส่วนร่วมในการปกครอง ส่วนเรื่องสุขภาพนั้น แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับประชาชนทั่วๆไป แต่ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่รัฐก็อาจเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการทำงานได้ และคะแนนเฉลี่ยของเรื่องนี้ที่มาเป็นอันดับสอง อาจเป็นผลมาจากคะแนนระดับสอง คือควรเปิดเผยเฉพาะต่อผู้ที่เกี่ยวข้องมีมากกว่าเรื่องอื่นว่า ซึ่งผู้เกี่ยวข้องในที่นี้อาจเป็นแพทย์ หรือนายจ้าง ในขณะที่เกี่ยวกับคะแนนของสมควรปกปิดมีน้อยกว่าเรื่องอื่น

ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความรักในสายตาของผู้ตอบซึ่งเป็นคนไทย เป็นเรื่องที่มีประโยชน์ต่อสาธารณชนน้อยที่สุด ซึ่งผิดจากในบางประเทศ เช่นสหรัฐอเมริกา ซึ่งประชาชนเห็นว่าชีวิตครอบครัวของผู้บริหาร เป็นเรื่องสำคัญ และมักให้ความสนใจเรื่องความรักผิดกติกาศอคาราและผู้มีชื่อเสียงค่อนข้างมาก

เรื่องพฤติกรรมประหลาดและประวัติดีชีวิตที่ไม่ดี อาจจะไม่ส่งผลต่อบุคคลอื่นหรือการทำงานเท่ากับเรื่องการเงินและสุขภาพ แต่ทั้งนี้ต้องพิจารณาเป็นกรณีไป เช่นในการสมัครงานบางแห่งจะนำประวัติในด้านเรื่องอาชญากรรม หรือความผิดด้านอาญา มาประกอบการพิจารณารับทำงานด้วยโดยตรวจสอบผ่านทางตำรวจ แต่ในการประกอบอาชีพบางอย่าง ประวัติเหล่านี้ก็อาจไม่มีผลเลยก็ได้

ส่วนพฤติกรรมประหลาด มีลำดับความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลไม่แตกต่างกันกับประวัติดีชีวิต แต่ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่เห็นควรเปิดเผยต่อสาธารณะมีมากกว่า และเห็นควรไม่เปิดเผยเลยก็มีมากกว่าเช่นกัน ทั้งนี้เพราะเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมประหลาดมีลักษณะผสมในหลายด้าน เช่นเป็นทั้งเรื่องที่มีคุณค่าสูง และเรื่องที่เกี่ยวข้องอาจได้รับความเสียหาย ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ในขณะที่เดียวกันก็อาจเป็นเรื่องที่คนบางกลุ่ม เช่น คาราภาพยนตร์ใช้ เป็นเครื่องมือให้คนอยู่ในความสนใจของประชาชน เช่น การเล่นเกมสล็อต ความลับ หรือนำเอาพฤติกรรมประหลาดที่เป็นเอกลักษณ์มาพุดคุยให้ประชาชนได้ทราบมากขึ้น กลายเป็นความบันเทิงอีกประเภทหนึ่งโดยปริยาย ในขณะที่เดียวกันพฤติกรรมประหลาดเป็นได้ทั้งเรื่องที่มีผลและไม่ส่งผลต่อสังคมก็ได้ จึงทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันมาก บกดีแล้วพฤติกรรมประหลาดมัก เป็นเรื่องที่รู้กันในกลุ่มคนสนิท และมักไม่เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยก่อให้เกิดปัญหาในสังคมมาก แม้ว่าจะมีผลก็มัก เป็นผลเรื่องความรู้สึกของคนในสังคมซึ่งก็จะมีผลต่อ

บางอาชีพ เช่นการงานที่ค้ำองอาศัยการมีภาพลักษณ์ที่ดีในสังคม การมีพฤติกรรมประหลาดก็อาจมีผลเสียหายได้ เช่นครูที่เป็นเกย์และอยู่ในโรงเรียนชาย ลักษณะที่ขัดแย้งกันดังกล่าวอาจเป็นผลให้มีผู้ตอบบางส่วนเห็นว่าควรบปิด ในขณะที่ผู้ตอบบางส่วนเห็นว่าควรเปิดเผย

ซึ่งหากมอง เรื่องที่เกี่ยวกับบุคคลทุกกลุ่มโดยรวม อาจกล่าวได้ว่าหากประชาชนสาธารณชนมีมาก ชอบเชตสิทธิในการรับรู้ก็จะยิ่งมากชอบเชตสิทธิส่วนบุคคลจะมีน้อย หากประชาชนสาธารณชนมีน้อยชอบเชตสิทธิส่วนบุคคลจะยิ่งมาก ชอบเชตสิทธิในการรับรู้จะน้อยลง ซึ่งแตกต่างจากการมอง เฉพาะกลุ่มประชาชนทั่วไป

ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามแยกแยะความเหมาะสมการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลแต่ละกลุ่ม อดยเห็นว่าข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่รัฐ และคาราเหมาะสมที่จะเปิดเผยต่อสาธารณชนมากที่สุดในระดับไล่เสียกัน รองลงมาคือผู้มีชื่อเสียง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในต่างประเทศ ที่ศาลจะคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลสาธารณะน้อยกว่าประชาชนทั่วไป ทั้งนี้เพราะเป็นบุคคลที่ต้องวางตัวอยู่ในสายตาของประชาชน เนื่องจากบทบาทหน้าที่การงาน

ผลการวิจัยยังแสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐมีความเหมาะสมที่จะบปิดข้อมูลส่วนตัวน้อยมาก และน้อยกว่าคารา ซึ่งน่าจะเป็นเพราะหน้าที่การงานของเจ้าหน้าที่รัฐต้องเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของสาธารณชนมากกว่าคารา การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงสอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่เพื่อตอบสนองสิทธิในการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของรัฐบาล ซึ่งเป็นข้อมูลที่ช่วยให้ประชาชนในระดับประชาธิปไตยสามารถสอดส่องดูแลการทางานของรัฐบาลและตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองการปกครองได้ดีขึ้น มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนน้อยมากที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐมีความเหมาะสมการไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแก่ผู้ใดเลย ในขณะที่อาชีพคาราภาพยนตร์แม้จะเป็นบุคคลที่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่ามีความเหมาะสมการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลต่อสาธารณชนมากกว่า แต่ก็ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนหนึ่ง เห็นว่าคารามีความเหมาะสมที่จะไม่เปิดเผยเรื่องส่วนตัวแก่ผู้ใดเลย ซึ่งมีจำนวนมากกว่าครึ่งของเจ้าหน้าที่รัฐ

ส่วนผู้มีชื่อเสียง ผลการวิจัยแสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นควรให้สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้มากกว่าประชาชน แต่น้อยกว่าเจ้าหน้าที่รัฐและคารา ซึ่งสอดคล้องกับสถานภาพของผู้มีชื่อเสียงในต่างประเทศ ซึ่งการจะตัดสินว่าเรื่องใดของผู้มีชื่อเสียงคนใด

ควรจะเปิดเผยต่อสาธารณชนหรือไม่นั้นต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป โดยพิจารณาบทบาทที่โดดเด่นในสังคมของของบุคคลนั้นกับประโยชน์สาธารณะจากการเปิดเผยเรื่อง บุคคลบางคนแม้เป็นที่รู้จักกันดีในชุมชนหนึ่ง เช่น เป็นครูในรัฐหนึ่ง แต่การที่หนังสือพิมพ์นำเรื่องการหย่าร้างมาเสนอว่าเกิดจากสุขภาพที่เป็นปัญหาต่อเรื่องเพศสัมพันธ์ ก็กลับเป็นเรื่องที่ศาลตัดสินว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยให้เหตุผลว่าครูผู้นั้นไม่ได้มีบทบาทที่โดดเด่นสำคัญในสังคม ประกอบกับเรื่องปัญหาที่ต้องหย่าร้างแม้จะเป็นตัวอย่างการใช้ชีวิตคู่ซึ่งเป็นที่สนใจของคนบางกลุ่ม แต่ก็ไม่ได้มีประโยชน์อันใดต่อสาธารณะ (Praeger Publishers: 1978) ส่วนในกรณีที่นักเล่นกระดานตัดสินธรรมชาติให้สัมภาษณ์วารสารกีฬา แล้วภายหลังขอตัดตอนเรื่องที่น่าเกลียดออกแต่วารสารไม่ยินยอม ศาลตัดสินว่าไม่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยให้เหตุผลว่าบุคคลที่เปิดเผยตัวเองต่อสาธารณชน โดยเฉพาะด้วยความสมัครใจ ชอบเขตสิทธิส่วนบุคคลจะน้อยลง สิทธิในการรับรู้ของสาธารณชนจะสำคัญว่าแม้เป็นเรื่องที่น่าอับอาย รวมทั้งเรื่องที่ว่าวารสารนำเผยแพร่ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีสัมภาษณ์ ซึ่งศาลชี้ว่าเขากลายเป็นบุคคลสาธารณะในเรื่องนั้นนับตั้งแต่ทำให้สัมภาษณ์ในเรื่องที่กำหนดไว้ชัดเจนเช่นนี้แล้ว (Julian Adams : 1983)

สรุปได้ว่าเกณฑ์ที่สำคัญสามประการที่ผู้ตอบข้อประ เหมินความเหมาะสมในการเผยแพร่ข่าวได้แก่ ประโยชน์ต่อสาธารณชน คุณค่าข่าว และความเสียหายของผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งถ้าเป็นเรื่องของประชาชนทั่วไปแล้ว จะใช้เกณฑ์ด้านคุณค่าข่าว และความเสียหายของผู้ที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ในขณะที่ถ้าเกี่ยวข้องกับบุคคลสาธารณะอื่นด้วยแล้ว จะเห็นว่าประโยชน์ต่อสาธารณชนเป็น เกณฑ์ที่สำคัญสูงสุด ความแตกต่างที่มีระหว่างบุคคลสาธารณะและประชาชนทั่วไปนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบคำนึงถึงสิทธิในการรับรู้ข่าวสาร และสิทธิส่วนบุคคลควบคู่กันไป

การออกแบบงานวิจัยไม่สามารถวิเคราะห์ผลเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อเรื่องและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นมาได้ จึงน่าจะทราบได้แน่ชัดว่ามีเรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มใดสมควรจะเปิดเผยมากกว่าที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอื่นหรือไม่ เช่น น่าจะทราบได้แน่ชัดว่าเรื่องสุขภาพของเจ้าหน้าที่ของรัฐสมควรเปิดเผยมากกว่าสุขภาพของผู้มีชื่อเสียงหรือไม่

อิทธิพลของภาพลักษณ์ของผู้ถูก เป็นข่าว และหนังสือพิมพ์ที่มีต่อการประเมิน

แม้ว่าการวิเคราะห์ในส่วนที่หนึ่งจะแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบซึ่งเป็นคนเฒ่าใช้ เกณฑ์ทางด้านสิทธิในการรับรู้ คุณค่าข่าว และสิทธิส่วนบุคคลในการประเมินความเหมาะสมในการนำ

เสนอข้อมูล และอาจกล่าวได้ว่า เกณฑ์นั้น เป็น เกณฑ์ที่สังคมไทยยอมรับกันทั่วไปก็ตาม แต่ผลการทดลองในส่วนสุดท้ายแสดงให้เห็นว่า แม้เกณฑ์ดังกล่าวอาจเป็น เกณฑ์ของสังคม แต่ก็ไม่น่าใช่ เกณฑ์ที่มั่นคงนัก เพราะมีปัจจัยอื่นได้แก่ปัจจัยด้านทัศนคติที่มีบุคคลที่ตก เป็นข่าว และหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวมีอิทธิพลต่อการประเมินเหตุการณ์การณ์การนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลด้วย

เมื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ประเมินเหตุการณ์การณ์การนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสาธารณะที่มีภาพลักษณ์ต่างกัน เพื่อทดสอบว่าทัศนคติที่มีต่อผู้ตก เป็นข่าวจะมีผลให้การประเมินความเหมาะสมแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ชอบบุคคลสาธารณะที่ตก เป็นข่าวจะประเมินว่า เหตุการณ์ที่อาจละเมิดสิทธิส่วนบุคคลนั้น มีจริยธรรมน้อยกว่า และยุติธรรมต่อผู้ตก เป็นขำน้อยกว่าในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ชอบบุคคลที่ตก เป็นข ในหนองเดียวกัน ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ชอบหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวจะประเมินว่าการเสนอข่าวดังกล่าว มีจริยธรรมน้อยกว่า และยุติธรรมต่อผู้ตก เป็นขำน้อยกว่ากรณีที่ผู้ตอบชอบหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าว

อีกนัยหนึ่ง ผู้ตอบแบบสอบถามจะคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคลมากกว่าหาก เป็น เรื่องของบุคคลที่ชอบหรือ เสนอโดยหนังสือพิมพ์ที่ไม่ชอบ และจะคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคลต่ำกว่าในกรณีที่ เป็น เรื่องของบุคคลที่ไม่ชอบหรือ เสนอโดยหนังสือพิมพ์ที่ชอบ

เนื่องจากชอบ-เชคสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลเป็นชอบ-เชคที่มีผลต่อกันและกันโดยตรง อาจกล่าวได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจะประเมินชอบ-เชคสิทธิในการรับรู้มากขึ้นและลดชอบ-เชคสิทธิส่วนบุคคลลง หาก เป็น เรื่องของบุคคลที่ไม่ชอบหรือ เสนอโดยหนังสือพิมพ์ที่ชอบ และจะประเมินชอบ-เชคสิทธิในการรับรู้ลดลงและ เพิ่มชอบ-เชคสิทธิส่วนบุคคลมากขึ้น หาก เป็น เรื่องของบุคคลที่ชอบและ เสนอโดยหนังสือพิมพ์ที่ไม่ชอบ

ผลการทดลองดังกล่าวตรงตามทฤษฎีการขัดแย้งทางการรับรู้ (Cognitive Dissonance) ของ Festinger(1962) ซึ่งกล่าวว่าคนเราจะลดความไม่สอดคล้องที่เกิดจากการมีทัศนคติ หรือความคิดเห็นที่ขัดแย้งกัน ต่อสิ่งเดียวกัน หรือต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกัน ดังนั้นถ้าเป็นผู้ที่ชอบ และมีพฤติกรรมไปบนทางที่ไม่เหมาะสม ผู้ตอบอาจลดความขัดแย้งโดยมองว่าพฤติกรรมนั้นเป็น เรื่องส่วนตัว หรือน่าใช่ เรื่องสำคัญควรค่าแก่การรับรู้ของสาธารณชน ในขณะที่ถ้าเป็นผู้ที่ไม่ชอบตก เป็นข่าว จะไม่มีความขัดแย้งเกิดขึ้น

ในทานองเดียวกัน ถ้าเป็นหนังสือพิมพ์ที่ชอบ แม้ว่าการเสนอข่าวอาจจะละเมิดสิทธิส่วนบุคคล แต่ผู้ครอบอาจลดความขัดแย้งทางความเห็นโดยให้ความสำคัญกับสิทธิในการรับรู้มากขึ้น

ผลของทัศนคติดังกล่าวจึงช่วยให้สามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดที่บ่อยครั้งคนในสังคมไทยตัดสินความเหมาะสมของการนำเสนอข่าวในกรณีคล้ายคลึงกัน แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ผลการวิจัยจึงแสดงว่า การประเมินเหตุการณ์ระหว่างสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีความแน่นอน ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์แต่ละเรื่องว่าเป็นเรื่องของใครและเสนอโดยหนังสือพิมพ์อะไร ทำให้เห็นความจำเป็นอย่างยิ่งว่าควรจะมีการนิยามหรือกำหนดขอบเขตสิทธิทั้งสองให้ชัดเจน เพื่อคุ้มครองปัจเจกชนทุกคน และคุ้มครองหนังสือพิมพ์ที่มุ่งเสนอข่าวที่มีประโยชน์ต่อสาธารณะซึ่งอาจกระทบกระเทือนสิทธิส่วนบุคคลบ้าง

ความคิดเห็นที่มีต่อการเสนอสิทธิทั้งสองของหนังสือพิมพ์

ผลการวัดความคิดเห็นในเรื่องการเสนอสิทธิทั้งสองของหนังสือพิมพ์พบว่า เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพ ทักษะ ความสามารถ ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ตอบสนองได้ดีกว่าเรื่องอื่น ๆ ที่เห็นได้ชัดคือเรื่องการเสนอข่าวรวดเร็ว ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้คะแนนสูงสุดในทุกหัวข้อด้วย ส่วนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและมารยาท ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ตอบสนองเรื่องดังกล่าวได้ไม่ดี ที่เห็นได้ชัดเจนนที่สุดก็คือเรื่องการเป็นเครื่องมือโฆษณา ให้นายทุน

เกี่ยวกับจริยธรรมในการเสนอข่าว หากคำถามระบุว่าผู้ได้รับผลกระทบกระเทือนจากการเสนอข่าวนั้น คือต้องการเน้นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นในทางลบ เรื่องที่ตอบสนองได้ไม่ค่อยดีนักคือเรื่องการรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว และการนำเสนอข่าวส่วนตัวที่น่ารังเกียจมาเปิดเผย แต่หากเป็นเรื่องที่เน้นบทบาทานเรื่องสิทธิในการรับรู้ ภาระของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากข่าว พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม จะประเมินการเสนอสิทธิดังกล่าวไปในทางที่ดีว่า เช่น การสอดส่องการทวงงานของรัฐแทนประชาชน การสอดส่องเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ประพฤติมิชอบบนหน้าที่ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาถึงเรื่องของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าหนังสือพิมพ์ตอบสนองได้ดีที่สุด 5 อันดับ

ฉบับแรก ก็พบว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทักษะและบทบาทในการทำงาน ส่วนเรื่อง ที่เห็น ว่าตอบสนอง ได้มากที่สุด 5 อันดับแรก พบว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมมารยาททั้งสิ้น เรื่องที่เห็น ว่าตอบสนอง ได้ดีได้แก่ เรื่องความรวดเร็ว การสอดคล้อง การทำงานของรัฐ การสะท้อนความจริงในสังคม ประชชนค่อสังคม สอดส่องเจ้าหน้าที่รัฐไม่ดี เรื่องที่เห็นว่าไม่ดีคือ เรื่องการเป็นเครื่องมือโฆษณา การเป็นธุรกิจ ความรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว การสร้างมุมมองข่าวที่ขัดแย้ง การประระคมข่าวไร้สาระ

และเมื่อเปรียบเทียบ กับการประเมินของนักข่าว พบว่า เหมือนกัน แตกต่างกัน เฉพาะในลำดับที่ 3 คือ นักข่าวประเมิน เรื่องสิทธิเสรีภาพ ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นประชาชนทั่วไป ประเมิน เรื่องการสะท้อนความจริงไว้ในลำดับนี้ ส่วนเรื่อง ที่นักข่าว เห็นว่าหนังสือพิมพ์ตอบสนอง ได้มากที่สุด 5 อันดับแรก แตกต่างจากที่ประชาชนประเมิน แต่มีเรื่อง ที่เหมือนกัน 3 เรื่องคือ การเป็นเครื่องมือโฆษณา การเป็นธุรกิจ การประระคมข่าวไร้สาระ

ในเรื่องอื่น ๆ พบว่าระหว่างประชาชนและนักหนังสือพิมพ์มีความคิดเห็นในเรื่อง การสนองสิทธิทั้งสองของหนังสือพิมพ์ไม่ค่อยแตกต่างกัน ยกเว้นในเรื่องการเสนอข่าวยุติธรรม แก่ทุกฝ่าย และความรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งประชาชนน่าจะแน่นน้อยกว่า แต่จะให้คะแนนการปิดบัง เยื่อข่มขืนมากกว่านักข่าว ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักข่าวใกล้ชิดกับข้อมูลข่าวสาร มากกว่า ทาหาที่รู้สึก ว่ารู้จัก เยื่อข่มขืน มากกว่า ในขณะที่ประชาชนนั้น ไม่ว่าข้อมูลจะเป็นจริงหรือเท็จ มากหรือน้อย ก็ไม่ทาหาที่รู้จัก เยื่อได้เลย แต่ก็ไม่สามารถยืนยันได้ว่าหากเยื่อ เป็นคนในแวดวงใกล้ชิด เช่น เป็นเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมงาน ข้อมูลบางอย่างจะทาหาที่ประชาชน รู้จักตัว เยื่อหรือไม่ ทั้งนี้ต้องศึกษาเพิ่มเติมเป็นกรณีเฉพาะ จึงจะทราบเงื่อนไขที่แน่นอนดังกล่าว

จึงพอสรุปความคิดเห็นการสนองสิทธิทั้งสองของหนังสือพิมพ์ได้ว่า ในด้านทักษะ การทาข่าวและการมีบทบาทต่อสังคม เห็นว่าเป็นไปในทางบวก แต่ด้านจริยธรรมอยู่ในทิศทางลบ ความคิดเห็นดังกล่าวอาจสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์อาจให้ความสำคัญแก่บทบาทในด้านสิทธิในการรับรู้ค่อนข้างมาก จึงไม่ให้ความสำคัญแก่สิทธิส่วนบุคคลเท่าที่ควร ซึ่งอาจเป็นผลมาจากวัฒนธรรมไทยที่เข้มงวด เรื่องสิทธิส่วนบุคคลเท่าวัฒนธรรม ตะวันตก หรืออาจเกิดจากสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ความเจริญด้านเทคโนโลยี ส่งผลให้การทาข่าวสารสะดวกรวดเร็วขึ้น แต่สภาพการแข่งขันทางธุรกิจที่มีมากขึ้นเพราะความเจริญทาง เศรษฐกิจ ทาให้หนังสือพิมพ์ละเลยในเรื่องจริยธรรมเพราะคำนึงถึงผลประโยชน์

เรื่องราวได้ จะสังเกตได้ว่ารายชื่อที่ได้คะแนนค่าสูงนั้น เป็นลักษณะที่เพิ่มสีสันให้ชาวนาสนใจ เพื่อกระตุ้นยอดขายได้สูงขึ้น เช่น การประโคมข่าวไร้สาระ การสร้างมุมข่าวให้เกิดความขัดแย้ง และเพื่อรายได้จากโฆษณา คือการเป็นเครื่องมือโฆษณาของนายทุน

ดังนั้น ทุกฝ่ายจึงควรกำหนดขอบเขตสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลให้ชัดเจน เน้นให้คนในวิชาชีพหนังสือพิมพ์ตระหนักถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลให้มากขึ้น โดยเน้นให้การนำเสนอข่าวเพื่อสนองสิทธิในการรับรู้เป็นข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะชนจริง ๆ รวมทั้งคุ้มครองปัจเจกชน และในขณะเดียวกันยังเป็นการคุ้มครองนักข่าวที่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อสาธารณประโยชน์จริง ๆ ทั้งนี้เพราะการปล่อยให้ใช้วิธีการขุดคุ้ยเรื่องดังกล่าวนั้น อาจเป็นเหตุให้คนในสังคมขาดความเป็นส่วนตัว หรือ เป็นเหตุให้ผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่เพื่อตอบสนองสิทธิในการรับรู้ต้องถูกฟ้องร้อง การพิจารณาขอบเขตของสิทธิทั้งสองจึงช่วยให้สาธารณชนได้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารมากขึ้นและได้รับผลเสียหายน้อยลงอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีข้อจำกัดทั้งในแง่ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้สำเร็จปริญญาตรี และในแง่การออกแบบเครื่องมือ ซึ่งทำให้ไม่สามารถแยกแยะการประเมินการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล 4 ลักษณะ หรือคุณผลเชิงปฏิสัมพันธ์ของหัวข้อ เรื่องและกลุ่มคนผู้ตก เป็นข่าวได้ งานวิจัยต่อไปจึงควรสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มคนที่หลากหลายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรศึกษา กลุ่มที่มีการศึกษาค่า หรือคนในชนบทด้วย ในขณะเดียวกันควรศึกษาความแตกต่างระหว่างการประเมินการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลลักษณะต่างๆ และความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อ เรื่องกับบุคคลที่ตกเป็นข่าว เพื่อให้เข้าใจความคิดเห็นของประชาชนได้ละเอียดขึ้น